

Tob kapitola 5.

[1] Tehdy odpověděl Tóbijáš svému otci Tóbitovi: "Všechno, cos mi přikázal, otče, budu činit. [2] Ale jak to budu moci od něho převzít? On nezná mě a já neznám jej. Jaké mu dám znamení, aby mě poznal, uvěřil mi a dal mi to stříbro? Ani neznám cestu do Médie, abych tam došel." [3] Tehdy Tóbit svému synu Tóbijášovi odpověděl: "Vlastní rukou se mi podepsal a já jsem to učinil také. Rozdělili jsme potvrzení na dvě části a každý jsme si vzali jednu. Uložil jsem to potvrzení se stříbrem. Hle, už je tomu dvacet let, co jsem to stříbro uložil. Nyní si najdi, synu, spolehlivého člověka, který půjde s tebou. Budeme mu platit mzdu, dokud se nenavrátiš. Přines od Gebaela to stříbro." [4] Tóbijáš odešel hledat člověka, který by s ním šel do Médie a byl obeznán s cestou. Vyšel a nalezl Refáela, anděla, jak stojí před ním, ale nepoznal, že to je anděl Boží. [5] Řekl mu: "Odkud jsi, mladíku?" Ten mu odvětil: "Ze synů izraelských, tvých bratří, a přišel jsem sem hledat práci." Otázal se ho: "Znáš cestu, kudy se chodí do Médie?" [6] Refáel mu řekl: "Ano, často jsem tam byl a dobře znám všechny cesty. Častokrát jsem šel do Médie a našel jsem přístřeší u Gebaela, našeho bratra, který bydlí v médských Ragách. Z Ekbatan do Rag je to celkem dva dny cesty, leží totiž v horách." [7] Tóbijáš jej požádal: "Počkej na mne, mladíku. Půjdu k otci, abych mu to oznámil. Potřebuji totiž, abys šel se mnou. Dám ti tvou mzdu." [8] On mu odvětil: "Nuže, já posečkám, jenom se nezdržuj." [9] Tóbijáš odešel a oznámil svému otci Tóbitovi: "Hle, nalezl jsem člověka z našich bratří, synů izraelských." Otec mu odpověděl: "Zavolej mi toho člověka, abych se dozvěděl, jaký je jeho původ, z kterého je kmene a je-li spolehlivý, aby šel s tebou, synu." [10] Tóbijáš vyšel, zavolal ho a řekl mu: "Mladíku, můj otec tě volá." Přišel tedy k němu a Tóbit jej první pozdravil. A on mu řekl: "Přeji ti mnoho dobrého." Tóbit mu odpověděl: "Co dobrého mě ještě může potkat? Jsem člověk, jemuž neslouží oči, a nevidím nebeské světlo, ale ležím ve tmách jako mrtví, kteří nikdy světlo nespátí. Jsem zaživa mezi mrtvými, hlas lidí slyším, ale nevidím je." Refáel mu řekl: "Buď dobré mysli. Tvé vyléčení je už u Boha blízko. Buď dobré mysli." Tóbit mu řekl: "Můj syn Tóbijáš chce jít do Médie. Budeš moci jít s ním a vést jej? Dám ti tvou mzdu, bratře." On mu odvětil: "Budu moci jít s ním, znám všechny cesty. Často jsem cestoval do Médie a prošel jsem v ní všechny roviny i pohoří. Znáám všechny cesty do ní." [11] Otázal se ho: "Z jakého jsi rodu a z jakého kmene? Pověz mi to, bratře!" [12] Refáel řekl: "Proč potřebuješ znát kmen?" Tóbit mu odvětil: "Chci znát podle pravdy, čím jsi syn, bratře, a jaké je tvé jméno." [13] Řekl mu: "Jsem Azarjáš, syn velkého Chananjáše z tvých bratří." [14] Tóbit mu řekl: "Kéž se vrátíš ve zdraví a šťastně, bratře. A nerozhořčuj se na mě, bratře, že jsem chtěl znát pravdu a tvůj rod. Ty jsi můj bratr a jsi ze znamenitého a dobrého pokolení. Znal jsem Chananjáše i Nátana, dva syny velkého Šemajáše. Oni spolu se mnou chodili do Jeruzaléma, se mnou se tam klaněli Hospodinu a nepobloudili. Tvoji bratři jsou dobří lidé, jsi z dobrého kořene. Kéž je tvůj návrat šťastný." [15] Dále mu řekl: "Dávám ti jako mzdu drachmu na den a co potřebuješ, podobně jako svému synu. [16] Jdi s mým synem a ještě ti přidám na mzdu." [17] Refáel mu odpověděl: "Půjdu s ním. Neboj se, ve zdraví odejdeme a ve zdraví se k tobě vrátíme, protože cesta je bezpečná." Tóbit mu řekl: "Buď požehnan, bratře." A zavolal svého syna a vyzval jej: "Připrav se, synu, na cestu a odejdi se svým bratrem. Bůh, který je v nebesích, ať vás tam ochrání a přivede vás opět ve zdraví ke mně, jeho anděl ať vás provází svou ochranou, synu." Tóbijáš vyšel, aby se vydal na cestu. Políbil svého otce a matku. Tóbit mu řekl: "Jdi ve zdraví." [18] Jeho matka se dala do pláče a řekla Tóbitovi: "Proč jsi poslal pryč mé dítě? Což není oporou našich rukou, což nevychází a nevychází před námi? [19] Kéž by ti nešlo o stříbro; ať se stane smetím, když jde o naše dítě. [20] Jak je nám od Hospodina dáno žít, to nám stačí." [21] Tóbit jí řekl: "Nestarej se! Ve zdraví naše dítě odchází, ve zdraví se k nám vrátí. Tvé oči to uzří v ten den, kdy k tobě ve zdraví přijde. [22] Nestarej se, neboj se o ně, sestro. Dobrý anděl je bude provázet, jeho cesta se vydaří a vrátí se ve zdraví." Přestala tedy plakat.